

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/19/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920201876
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5920201876.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, E., právne zastúpená: JUDr. Peter Harakály, advokát, so sídlom Mlynská 28, Košice, IČO: 00 620 157, proti žalovanému: Ústredná vojenská nemocnica SNP Ružomberok - Fakultná nemocnica, so sídlom Gen. Miloša Vesela 21, 034 26 Ružomberok, IČO: 31 936 415, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Pribinova 19, 811 09 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 700, o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. RK-10C/34/2020-137 zo dňa 28. októbra 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdzuje.

Žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyne nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému ani intervenientovi na strane žalovaného voči žalobkyne náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

1.1. Vo svojom odôvodnení zhrnul, že podanou žalobou (poznámka odvolacieho súdu:

v znení jej zmeny pripustenej súdom na pojednávaní dňa 28.10.2025) sa žalobkyňa voči žalovanému ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti domáhala náhrady škody na zdraví, a to náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite v zmysle § 447 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj náhrady liečebných nákladov. Škoda na zdraví jej mala byť spôsobená konaním žalovaného ako zdravotníckeho zariadenia v príčinnej súvislosti s poskytnutím zdravotnej starostlivosti, a to operačným zákrokom zo dňa 14.08.2017 v podobe dekompresívnej laminektómie v oblasti prvého až tretieho stavca hrudnej chrbtice, po vykonaní ktorého sa u nej objavili komplikácie v podobe straty hybnosti dolných končatín. Podľa žalobkyne bola daná zodpovednosť žalovaného za škodu v zmysle ust. § 420 ods. 1, 2 OZ, ako aj v zmysle ust. § 421a OZ, pričom svoju argumentáciu kľúčovo opierala o oznámenie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 04.06.2019, v ktorom bolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

1.2. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že došlo k poškodeniu zdravia žalobkyne, avšak sporným bolo, či došlo k porušeniu právnej povinnosti na strane žalovaného poskytnúť žalobkyne zdravotnú starostlivosť lege artis a či existuje príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného a škodou vzniknutou na zdraví žalobkyne. Podľa žalobkyne zo strany žalovaného došlo k poskytovaniu zdravotnej starostlivosti konaním non lege artis a zároveň k poškodeniu jej zdravia (miechy) termickým, či mechanickým pôsobením prístrojov, ktoré boli použité žalovaným pri operácii.

1.3. Pri svojom rozhodnutí súd prvej inštancie vychádzal z dokazovania vykonaného Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. RK-3C/25/2020 (v ktorom si žalobkyňa voči žalovanému uplatňovala nárok na náhradu škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia), spravujúc sa zásadou hospodárnosti konania (t.j. nevykonávať opakované znalecké dokazovanie, keďže dokazovanie v inej veci mohlo byť podkladom na rozhodnutie súdu aj v tejto sporovej veci). Z tohto dôvodu aj konanie prerušil, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného po sp. zn. RK-3C/25/2020. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozsudkom č. k. RK-3C/25/2020-775 zo dňa 10.02.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/71/2023 zo dňa 18.06.2025 bola žaloba žalobkyne v celom rozsahu zamietnutá, pričom v tomto spore si žalobkyňa uplatnila z tej istej škodovej udalosti ďalšie (iné) nároky.

1.4. Súd potom oboznámiac sa s výsledkami dokazovania v pripojenom spise RK-3C/25/2020 dospel aj v tomto konaní k záveru, že nebola (a to ani pri uplatnení značne nižšej než štandardnej miery „dôkaznej istoty“) preukázaná existencia zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ a ani podľa § 421a OZ, t. j. konanie žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti non lege artis a rovnako nebola preukázaná mimo rámec rozumnej pochybnosti príčinná súvislosť medzi použitím špeciálnych prístrojov pri operácii žalobkyne a poškodením jej zdravia. Konkrétne súd prvej inštancie poukázal na závery znaleckého posudku F. D. G. H., I., ktorý vyhodnotil indikáciu operácie, ako aj samotný jej výkon ako správne vykonané, teda lege artis, konštatujúc, že poškodenie zdravia žalobkyne jednoznačne súvisí s vykonanou operáciou ako jeho jedna z viacerých možných komplikácií, technikou výkonu neovplyvniteľná. K poškodeniu zdravia žalobkyne podľa znalca nedošlo povahou prístrojov a ani použité inštrumenty nemali negatívny vplyv na výsledný zdravotný stav žalobkyne. Postup žalovaného pri operácii a v pooperačnom priebehu vyhodnotil znalec ako správny (s pooperačnými nedostatkami, ktoré však zdravotný stav žalobkyne neovplyvnili), znalec nezistil konanie contra legem, zákrok považoval za plánovaný a správne vykonaný. Podľa znalca neboli naplnené kritériá pre potrebu revíznej operácie, nemala sa vykonať.

1.5. Osvojac si závery rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/71/2023 zo dňa 18.06.2025, tieto súd prvej inštancie vo svojom rozsudku citoval ako právne relevantné aj pre posúdenie tejto právnej veci (pretože tieto zodpovedali otázky kladené žalobkyňou, resp. reagovali na argumentáciu ňou použitú aj v tomto spore) takto: „z dotknutých konštatovaní F. H. nie je možné rozhodne vyvodit' záver prezentovaný žalobkyňou, v zmysle ktorého menovaný znalec vyvrátil závery okresným súdom ustanoveného znalca F. G. H.. Ako už bolo konštatované, F. H. – okrem iného – tiež uviedol, že pri vyslovení záveru o príčine vzniku edému by samotné MR zobrazenie nebolo dostačujúce, bol by nevyhnutný multidisciplinárny prístup, zohľadňujúci aj priebeh operácie. Počas celého sporu nebolo pritom preukázané (a to ani pri uplatnení značne nižšej než štandardnej miery „dôkaznej istoty“) porušenie správneho postupu pri dotknutej operácii. Taktiež z oznámenia

o výsledku prešetrenia podnetu Úradom pre dohľad, ktorý bol argumentačným základom pre podanie žaloby, vyplýva, že operačný výkon bol realizovaný správne a bez komplikácií; zároveň išlo o výkon i správne indikovaný. Vo všeobecnosti možno (prioritne s odkazom na úvahy a východiská definované v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 716/2016) súhlasiť s odvolateľkou, že v tzv. medicínskych sporoch je nevyhnutné vnímať faktickú nerovnosť sporových strán a je nepripustné „slabšiu stranu“/pacienta zaťažovať neprimerane prísny/striktným dôkazným bremenom. Nemožno však akceptovať nadväzujúce stanovisko žalobkyne, ktoré vo svojich dôsledkoch znamená, že ak pri zdravotnom/operačnom zákroku boli použité špeciálne prístroje (čo pri komplikovanejších operáciách, medzi aké patria takmer všetky neurochirurgické zákroky; žalobkyňou absolvovaný operačný výkon úplne jednoznačne) a po takomto zákroku sa prejaví poškodenie zdravia, ide (v podstate automaticky) o poškodenie zdravia spôsobené okolnosťami majúcimi pôvod v povahe použitého prístroja. Je nepripustné zamieňať si objektívnu zodpovednosť, ktorou je aj zodpovednosť podľa § 421a Obč. zák., a ktorá musí byť mimo rámec rozumnej pochybnosti

v každej konkrétnej veci preukázaná. Z vyššie označeného rozhodnutia Ústavného súdu SR – okrem iného – vyplýva, že v medicínskoprávných sporoch je primeraným postup, keď sa metódou vylúčenia menej pravdepodobných eventualít príčin vzniku škodlivého následku určí najpravdepodobnejší variant, stanovený „kritériom nezainteresovanej racionálne uvažujúcej osoby pri zohľadnení obvyklého chodu veci v relevantnom čase“. Taktiež prostredníctvom tohto prístupu z výsledkov dokazovania v súdnej veci je nutné ustáliť nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi prístrojmi (a ich osobitnou povahou) použitými pri operácii žalobkyne a vzniknutým poškodením jej zdravia. O pravdivosti v konaní po rozsiahlom dokazovaní ustáleného skutkového deja (jeho najpravdepodobnejšieho variantu) neboli rozumné pochybnosti, aj keď alternatívne možnosti priebehu rozhodujúcich skutočností nebolo možné teoreticky úplne vylúčiť. Krajský súd opakovane zdôraznil, že objektívny charakter (určitého druhu)

zodpovednosti za škodu neneguje nutnosť existencie príčinnej súvislosti“. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.6. Na odôvodnenie výroku o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania o jej dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/71/2023 uviedol, že pripustením prerušenia konania by došlo k porušeniu zásady hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, pričom súd prihliadol aj na dĺžku obidvoch sporov (päť rokov). Uviedol, že narušenie princípu právnej istoty strán sporu, ktorých vec bola na základe právoplatného rozhodnutia vo veci samej právoplatne skončená, musí byť vyvážená sprísnenými zákonnými podmienkami pre podanie dovolania. Vyhovením návrhu žalobkyne na prerušenie konania by sa stav právnej neistoty predĺžil. V tomto zmysle poukázal aj na ustálenú súdnu prax vychádzajúcu z toho, že podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku nie je dôvodom na prerušenie konania. Samotné prerušenie konania podľa § 164 CSP má fakultatívny charakter, čo znamená, že súd môže, ale nemusí konanie prerušiť, pričom musí prihliadnúť na zákonom stanovenú požiadavku rýchlej a účinnej ochrany ohrozených práv, resp. právom chránených záujmov.

1.7. O trovách konania rozhodol súd tak, že žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného, ktorí mali voči žalobkyni plný úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal, a to z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Tie vzhliadol v okolnostiach, ktoré viedli žalobkyňu k uplatneniu práva na náhradu škody na súde, keď žalobkyňa ako osoba bez lekárskeho vzdelania vychádzala pri podaní žaloby z oznámenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý prešetroval poskytnutie zdravotnej starostlivosti žalovaným. Predmetné spory medzi stranami sporu „vyriešilo“ až znalecké dokazovanie, a teda rozhodnutie súdu záviselo od skutočností, na ktoré boli potrebné vedecké poznatky, ktorými súd a ani žalobkyňa nedisponuje.

2. V zákonnej lehote podala žalobkyňa prostredníctvom advokáta proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov vymedzených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku a domáhala sa jeho zmeny, prípadne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Predovšetkým namietala, že súd prvej inštancie nesprávne pri svojich záveroch nekládol žiadnu váhu na vyjadrenie samotného žalovaného, ktorý uviedol, že bola použitá aj vysokorýchlostná vŕtačka, ktorá vyrába pri frézovaní tkaniva výrazné teplo. Kombinácia mechanickej záťaže, teplotného ataku z vysokootáčkovej frézy a opakovaná hemostáza bipolárnou pinzetou zvyšuje riziko poškodenia miešneho tkaniva, ktoré už má v uvedenom úseku predispozíciu reagovať edémom. Uvedená ischemizácia v kombinácii s mechanickým a tepelným atakom na miechu v spojení s predoperačnou myelopatiou veľmi pravdepodobne viedla k uvedenému pooperačnému edému. Sám žalovaný uviedol skutkové tvrdenie, podľa ktorého pri operácii žalobkyne veľmi pravdepodobne došlo k mechanickému a tepelnému ataku miechy, ktoré v spojení s predoperačným stavom miechy viedlo k neurologickému poškodeniu zdravia žalobkyne. Toto tvrdenie je riadnym skutkovým tvrdením samotného žalovaného v zmysle článku 8 CSP. Toto skutkové tvrdenie bolo zároveň nesporné s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, nakoľko žalobkyňa ho ako protistrana nepoprela.

2.2. Žalovaným tvrdený priebeh operácie a s vysokou pravdepodobnosťou konštatovaná príčina vzniku poškodenia zdravia nebola vylúčená ani vykonaným znaleckým dokazovaním. V konaní bol síce podaný znalecký posudok znalcom F. D. de H., I., ktorý na základe výstupu z MRI vyšetrenia žalobkyne konštatoval, že v danom prípade nedošlo k termickému alebo mechanickému poškodeniu miechy pri operácii, ale ku vzniku reprofúzneho edému ako reakcie organizmu žalobkyne na už predoperačné poškodenie miechy. Takto jednoznačný záver bol však vyvrátený znaleckým posudkom znalca F. F. H., I., ktorý vylúčil, že by bolo možné len z MR vyšetrenia žalobkyne zo dňa 14.08.2017 jednoznačne zodpovedať etiológiu, resp. odlíšiť povahu zmien miechy, nakoľko takýto nález zodpovedá opuchu miechy aj pri termickom, mechanickom či reprofúznom poškodení. Podľa žalobkyne tento znalec tak vyvrátil závery znalca F. D. G. H., I., pokiaľ tento tvrdil, že nález z MR vyšetrenia nezodpovedá termickému poškodeniu miechy ani jeho mechanickému poškodeniu a preto ide o reprofúzny edém. Znalecký posudok F. H. negoval aj závery F. J. v doplnku znaleckého posudku znalca F. G. H., podľa ktorej na náleze z MR vyšetrenia žalobkyne zo dňa 14.08.2017 ide o stav intramedullárneho reprofúzneho edému. Jej záver nebol nijakým spôsobom zdôvodnený a nijakým spôsobom nevyplýval z jej zistení uvedených v tomto doplnku, na rozdiel od znaleckého posudku F. H., ktorý svoje závery podrobne zdôvodnil a podporil zisteniami a odbornou literatúrou. V prípade doplnku znaleckého posudku išlo podľa žalobkyne navyše o nezákonný dôkaz, na čo poukázal aj súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku (bod 22.). Preto tento doplnok, ani následnú výpoveď F. J., ktorá nemala postavenia znalca ani svedka, nemožno vôbec brať do úvahy. Znalecký

posudok F. H. okrem toho, že poprel závery znaleckého posudku F. G. H., že možno na základe MR vyšetrenia zistiť príčinu poškodenia miechy, nevylúčil validitu skutkového tvrdenia žalovaného o mechanickom a termickom poškodení miechy pri operácii. Napriek tomu, že u žalobkyne nebolo zistené porušenie celistvosti miechy, znalec F. H. jednoznačne poukázal na to, že pri mechanickom poškodení miechy nemusí nevyhnutne dôjsť k porušeniu miešneho obalu a samotný hematóm na mieche nemusí vždy obsahovať známky zakrvácania. Okrem toho MR vyšetrenie žalobkyne bolo robené krátko po operácii, čo vzhľadom na chemický princíp zobrazenia zakrvácania na obraze MR vyšetrenia ešte v tak krátkom časovom období nie je viditeľné.

2.3. Z uvedeného žalobkyňa vyvodzovala, že žalovaný konštatoval na základe údajov od samotného operátora, že ischemizácia miechy žalobkyne v kombinácii s mechanickým a tepelným atakom na miechu v spojení s predoperačnou myelopatiou veľmi pravdepodobne viedla k uvedenému pooperačnému edému a ku klinickému prejavu pooperačnej vzniknutej slabosti dolných končatín žalobkyne, pričom znaleckým dokazovaním nebola táto príčina vzniku škodlivého následku vylúčená. Preto malo byť (vzhľadom na samotné tvrdenie žalovaného) dôkazné bremeno prenesené sekundárne na samotného žalovaného, ktorý mal preukázať, že ním tvrdená príčina vzniku škodlivého následku je vylúčená. Pokiaľ v tomto smere žalovaný dôkazné bremeno neunesol, mal súd žalobe vyhovieť. Takýto postup by aj vzhľadom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyvážil zjavne nerovné postavenie strán v konaní s poukazom na špecifiká týkajúce sa podstaty sporu a unesenia dôkazného bremena zo strany žalobkyne. Súd vyššie uvedeným spôsobom nepostupoval, čím porušili rovnosť strán v konaní v neprospech žalobkyne a aj jej právo na spravodlivý proces. Poukázala na to, že princíp rovnosti účastníkov civilného sporového konania, či princíp rovnosti zbraní sa okrem iného prejavuje aj tým, že postavenie strán pri uplatňovaní a presadzovaní ich argumentácie v konaní, ako aj pri nesení dôkazného bremena na preukázanie nimi tvrdených skutočností, musí byť vyvážený a žiadna zo strán nesmie byť neprímeraným spôsobom znevýhodnená. Osobitným spôsobom to platí pri unesení dôkazného bremena na preukázanie rozhodujúcich skutočností v sporoch medzi pacientom a zdravotníckym zariadením, kde je predmetom konania náhrada škody na zdraví založená na skutočnostiach, ku ktorým došlo v rámci poskytovania zdravotnej starostlivosti. V sporoch tohto druhu je mimoriadne obťažným najmä nesenie dôkazného bremena na preukázanie príčinnej súvislosti medzi konkrétnym úkonom zdravotnej starostlivosti a následným vznikom škody na zdraví. Ústavný súd Slovenskej republiky k tomu uviedol, že v týchto sporoch miera dôkazu o existencii príčinnej súvislosti medzi skúmanými javmi určená stupňom absolútnej istoty, a tým vylučujúca jej procesnoprávne poznanie na základe obvyklého priebehu určitého skutkového deja, o pravdivosti ktorého nie sú rozumné pochybnosti, aj keď alternatívne možnosti jeho iného priebehu nemožno teoreticky úplne vylúčiť, je z ústavnoprávneho hľadiska neprímeraná. V sporových súdnych konaniach, ktoré majú svoj pôvod vo vzťahoch lekár (zdravotnícke zariadenie) a pacient (klient), je aplikácia štandardného typu dôkazného sylogizmu (affirmanti incumbit probatio) nepostačujúca, ak zároveň narúša spravodlivú rovnováhu medzi dotknutými stranami tým, že nezohľadňuje typicky v týchto sporoch sa vyskytujúcu dôkaznú núdzu na strane poškodeného pacienta danú objektívnymi limitmi vyplývajúcimi z jeho postavenia, v dôsledku čoho dochádza k porušeniu aj jedného

z aspektov práva na spravodlivé súdne konanie, ktorým je rovnosť jeho strán. Všeobecný súd je v takom prípade povinný proporcionálne vyvážiť vzájomné asymetrické postavenie týchto subjektov, pretože ináč sú na žalobcu (poškodeného) ako slabšiu stranu v ich vzájomnom vzťahu kladené neúmerné nároky, čím sa mu v súdnom konaní fakticky znemožňuje presadenie jeho hmotnoprávných nárokov. Spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov medzi stranami sporu v týchto typových situáciách preto vyžaduje, aby slabšie postavenie poškodeného pacienta bolo kompenzované napríklad odklonom od tejto základnej konštrukcie delenia bremena tvrdenia alebo dôkazného bremena, a to napríklad jeho sekundárnym prenesením na žalovaného (II. ÚS 716/2016 z 24.10.2017).

2.4. Žalobkyňa poukázala aj na judikatúru Ústavného súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky (I. ÚS 1919/08, 25Cdo/1628/2013), v zmysle ktorej pri posudzovaní medicínskych otázok sa javí stopercentné preukázanie určitých skutočností či procesov ako nereálne a nedosiahnuteľné. Podstatou lekárskej vedy je totiž vstupovať do celého reťazca príčin a následkov, do procesov, ktoré prebiehajú v ľudskom tele, a vonkajším zásahom tieto procesy ovplyvňovať, meniť ich smer, pôsobenie atď. Ide o veľmi zložitý systém biologických procesov a vzťahov a preto je exaktné stanovenie a preukázanie určitých skutočností, javov, procesov, príčin a následkov veľmi obťažné, ba až vylúčené. V dôsledku toho dochádza k výraznému oslabeniu postavenia poškodeného. Preto sa v týchto prípadoch pripúšťa to, aby súd upustil od požiadavky stopercentného preukázania určitej skutočnosti a namiesto toho súd odhadol (samozrejme na podklade odborných zistení) určitú pravdepodobnosť existencie určitej skutočnosti,

javu, procesu, príčiny či následku. Takýto postup je adekvátnejší a realistickejší k výkladu pojmu „spôsobenie škody“ a viac sa približuje ideí spravodlivého riešenia následkov majúcich pôvod vo vzťahu lekár - pacient, na ktorý je potrebné nazerať ako na vzťah prevahy, v ktorom má z mnohých dôvodov, avšak predovšetkým z dôvodov znalostných, prevahu práve lekár. Preto je treba dôslednejšie chrániť pacientovo základné právo na telesnú integritu a v neposlednom rade, aj právo na život, a to aj skrz výklad príslušných ustanovení zákonov týkajúcich sa náhrady škody.

2.5. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobkyňa vyjadrila názor, že za situácie, kedy samotný žalovaný vlastným skutkovým tvrdením založil dôvodnosť podanej žaloby s poukazom na ustanovenie § 421a OZ, bolo aj v zmysle vyššie uvedeného na ňom dôkazné bremeno, aby toto paradoxne vlastné skutkové tvrdenia vyvrátil, čo sa mu však v konaní nepodarilo.

2.6. Žalobkyňa za nesprávny považovala aj výrok o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania, majúc za to, že v konaní vedenom pod sp. zn. RK-3C/25/2020 prebieha dovolacie konanie, v ktorom sa jednoznačne rieši otázka, ktorá má význam aj pre toto konanie. Bol tak daný zrejmy dôvod na postup súd podľa § 164 CSP. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. Súd prvej inštancie konanie neprerušil a neurobil ani iné vhodné opatrenia. Civilné sporové konanie sa má okrem iného spravovať aj zásadou hospodárnosti konania a rýchlosti, ktoré však nemôže byť uplatňované na úkor riadneho zákonného rozhodnutia a právnej istoty strán. Pokiaľ v konaní vedenom pod sp. zn. RK-3C/25/2020 dôjde k zmene alebo zrušeniu rozhodnutia, čo je možný dôsledok vedeného dovolacieho konania, prijaté rozhodnutie súdu prvej inštancie tým absolútne stratí svoj skutkový aj právny podklad. Súd prvej inštancie totiž svoje skutkové a právne závery stanovil v podstate výlučne na záveroch konania vedeného pod sp. zn. RK-3C/25/2020. Práve z tohto dôvodu bolo podľa žalobkyne plne dôvodné konanie prerušiť.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu po skutkovej stránke zhrnul, že eviduje tri samostatné súdne konania so žalobkyňou, pričom každé z nich vychádza z totožného základu – operačného zákroku žalobkyne u žalovaného. Všetky tieto konania sú vedené na Okresnom súde Liptovský Mikuláš (pôvodne Okresný súd Ružomberok). Konkrétne sa jedná o konania sp. zn. RK-3C/25/2020 (ďalej len „Konanie 1“), RK-10C/25/2020 (ďalej len „Konanie 2“), RK-10C/34/2020 (ďalej len „Konanie 3“), t.j. konanie, v rámci ktorého podáva žalovaný toto vyjadrenie. Poukázal na to, že Konanie 1 bolo „hlavným“ konaním v celej predmetnej veci,

z ktorého sú skutkovo aj právne odvodené Konania 2 a 3, pričom žalobkyňa si nimi len uplatnila ďalšie svoje nároky voči žalovanému. Konania 2 a 3 skutkovo a právne vychádzajú z Konania 1, nakoľko všetky nároky žalobkyne voči žalovanému zo všetkých troch konaní majú svoj základ v chirurgickom zákroku (operácii) žalobkyne u žalovaného, a žalobkyňou tvrdeného poškodenia jej zdravia zo strany žalovaného. Vo všetkých troch konaniach sa jedná o jeden a ten istý operačný zákrok žalobkyne u žalovaného - operácia zo dňa 14.08.2017. Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok zo dňa 10.02.2023 č.k. 3C/25/2020-775 (t.j.

v Konaní 1) súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Následne Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 18.06.2025 sp. zn. 10Co/71/2023 potvrdil vyššie uvedený rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby v celom rozsahu. Konanie 2 bolo dňa 14.10.2022 uznesením č.k. 10C/25/2020-280 prerušené v zmysle ustanovenia § 163 ods. 1 CSP. Následne bolo dňa 17.01.2024 Konanie 2 uznesením sp. zn. RK-10C/25/2020 právoplatne zastavené v zmysle ustanovenia § 163 ods. 2 CSP. Konanie 3 bolo v zmysle ustanovenia § 164 CSP prerušené až do právoplatného skončenia Konania 1, pričom rozhodnutí o pokračovaní v konaní súd na pojednávaní na deň 28.10.2025 žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

3.1. Na základe uvedených skutočností vyjadril názor, že vo veci možného poškodenia zdravia žalobkyne zo strany žalovaného je už právoplatne rozhodnuté, a teda aj absolútne právne nesporné, že žalovaný pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyňi (operácia zo dňa 14.08.2017) postupoval v súlade so zákonom, t.j. lege artis, všetky nároky žalobkyne voči žalovanému v Konaní 3 sú neopodstatnené a bez právneho základu. Je tu preto právne nesporná absencia príčinnej súvislosti medzi poskytovaním zdravotnej starostlivosti žalobkyňi žalovaným a žalobkyňou tvrdeným vznikom škody. Navyše, žalovaný považuje dôkazy vykonané v Konaní 1 za absolútne postačujúce aj pre preukázanie všetkých potrebných skutočností v Konaní 3, nakoľko obe konania vychádzajú z rovnakej operácie žalobkyne

u žalovaného a teda konania spolu obsahovo i pojmovovo súvisia. Z vyššie uvedených dôvodov Okresný súd Liptovský Mikuláš v konaní sp. zn. RK-10C/34/2020 (t.j. v Konaní 3) ani nemal inú možnosť než

žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú, nakoľko bolo v Konaní 1 právoplatne rozhodnuté, že žalovaný nespôsobil žalobkyni žiadnu škodu na zdraví.

3.2. Žalovaný považuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 28.10.2025 č.k. RK-10C/34/2020-137, ktorým súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol, za zákonný, riadne odôvodnený a vecne a právne správny. Námiety žalobkyne, ako aj dôvody uvedené v odvolaní považuje žalovaný za nedôvodné a neopodstatnené, pričom sa v plnej miere odvolal na všetky svoje dovtedajšie vyjadrenia, ktoré v rámci tohto konania zaslal na tamojší súd a ktoré sú súčasťou súdneho spisu, ale taktiež aj na všetky svoje vyjadrenia

v konaní sp. zn. RK-3C/25/2020 (t.j. Konanie 1), v rámci ktorého sa vykonalo rozsiahle dokazovanie, a ktoré malo určujúci význam aj pre toto konanie. Konkrétne sa žalovaný odvolával (z Konania 1) okrem iného na svoje vyjadrenie k žalobe, vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne, či vyjadrenie k dovolaniu žalobkyne, kde sa žalovaný podľa jeho názoru už dostatočne vyjadril ku zdravotnej starostlivosti poskytnutej žalobkyni žalovaným, či ku všetkým ďalším žalobkyňou tvrdeným skutočnostiam, a už by sa v rámci tohto vyjadrenia iba opakoval. Argumenty žalobkyne uvedené v terajšom odvolaní sú absolútne irelevantné, nakoľko o nich už bolo v plnom rozsahu právoplatne rozhodnuté v Konaní 1, ktoré bolo to „hlavné“ konanie rozhodujúce o zodpovednosti za škodu na zdraví žalobkyne zo strany žalovaného. V tomto zmysle uviedol, že žalobkyňa podala odvolanie s de facto totožnými argumentami ako v odvolaní v Konaní 1. Avšak v čase podania odvolania už bolo o všetkých argumentoch žalobkyne z odvolania právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Žiline v rámci Konania 1.

3.3. Keby si žalobkyňa uplatnila všetky svoje nároky voči žalovanému v jednej samostatnej žalobe (a nie v troch), do takejto situácie by sa podľa názoru žalovaného nedostala. Takto ale žalobkyňa udržiava „pri živote“ už de facto a aj de iure právoplatne rozhodnutý spor (či žalovaný pri operácii pochybil), zbytočne navyšuje trovy konania a podľa názoru žalovaného mu tým navyše aj zasahuje do jeho princípu právnej istoty, keďže voči žalovanému už bolo právoplatne rozhodnuté, že zdravie žalobkyne počas jej operácie nepoškodil a aj napriek tomu sa žalobkyňa snaží v konaní ďalej pokračovať. Právoplatný rozsudok je ale v zmysle § 228 CSP záväzný pre obe strany, a netýka sa v tomto prípade iba formálne zamietnutia žaloby v Konaní 1, ale predovšetkým sa týka faktu, že žalovaný nespôsobil žalobkyni žiadnu škodu na zdraví, a teda v súčasnosti je celé Konanie 3 irelevantné, a jeho umelé naťahovanie narúša nielen zásadu hospodárnosti, ale predovšetkým narúša aj princíp právnej istoty žalovaného.

3.4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a na právoplatný rozsudok v konaní sp. zn. RK-3C/25/2020 potvrdzujúci absenciu zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobkyne navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov konania.

4. K odvolaniu sa vyjadril aj intervenient na strane žalovaného, v ktorom namietal, že žalobkyňa vo svojom odvolaní poukazuje na vyjadrenie žalovaného zo dňa 22.10.2022, v ktorom bolo obsiahnuté vyjadrenie prednostu Neurochirurgickej kliniky F. H., I., pričom prednosta kliniky nebol ani operatárom a toto vyjadrenie považuje žalobkyňa za skutkové tvrdenie žalovaného, na ktorom zakladá zodpovednosť žalovaného za škodu

v zmysle ust § 421a OZ. Taktiež žalobkyňa neprimerane vyzdvihuje závery znaleckého posudku F. H. snažiac sa vykladať ho spôsobom, že tento znalecký posudok popiera závery znaleckého posudku F. G. H., ako aj výsluchu F. J.. Žalovaný však spolu s intervenientom tvrdenia žalobkyne o zodpovednosti v zmysle ust.

§ 421a OZ založenej na vyjadrení F. H., I. odmietal pričom tvrdili, že ide len o vyjadrenie lekára o pravdepodobných príčinách poškodenia zdravia, ktoré však nemožno považovať za dostatočné na preukázanie zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ust. §421a OZ, t.j. škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré majú pôvod v povahe prístroja. Rovnako žalovaný namietal aj naplnenie predpokladov na vznik jeho zodpovednosti v zmysle ust.

§ 420 OZ a zároveň aj výšku uplatnenej škody.

4.1. Keďže naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti podľa oboch ustanovení OZ bolo sporné a na posúdenie naplnenia zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti boli potrebné odborné znalosti, bolo nariadené znalecké dokazovanie v súvisiacom konaní so sp. zn. RK-3C/25/2020, predmetom ktorého boli iné nároky zo škody na zdraví žalobkyne

z rovnakej udalosti. Rozsiahlym dokazovaním (znaleckým posudkom č. 2/2021 F. G. H., I., výsluchom znalca F. G. H., I., doplnkom k znaleckému posudku F. G. H., I., súkromným znaleckým posudkom F. F. H., výsluchom znalca F. G. H., I. v nadväznosti na predložený znalecký posudok F. F. H. a výsluchom F. F. K. - operátora žalobkyne ako aj výsluchom F. J.) bolo jednoznačne preukázané, že

žalovaný postupoval správne pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyni. Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou tvrdená možnosť pooperačného riešenia komplikácie bola znaleckým dokazovaním F. D. G. H., I., vyvrátená, znalec F. G. H., I. dostatočne vysvetlil a zdôvodnil, prečo postup uvedený Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nemohol byť zrealizovaný a navyše išlo o teoretickú možnosť podloženú len experimentálnymi prácami, pričom na Slovensku takáto operácia (dekompresia miechy s plastikou durálneho vaku) vykonaná nebola. Napokon z oznámenia o výsledku prešetrenia podnetu Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyplýva, že operačný výkon bol vykonaný správne a bez komplikácií; zároveň išlo o výkon i správne indikovaný. Predpoklady na vznik zodpovednosti žalovaného v zmysle ust. § 420 OZ žalobkyňou preukázané neboli.

4.2. Rovnako neboli preukázané žalobkyňou ani predpoklady na vznik zodpovednosti žalovaného v zmysle ust. § 421a OZ. Vykonaným dokazovaním (znaleckým posudkom F. G. H., I. v spojení s jeho dvoma nasledujúcimi výsluchmi, znaleckým posudkom F. H., výsluchom F. J., F. K.) nebolo preukázané, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo mechanickým alebo termickým pôsobením prístrojov použitých pri operácii. Na MR zázname, ktoré bolo vykonané po operácii, neboli zistené akékoľvek stopy (gliózy, nekrózy, hematómy), ktoré by preukazovali termické alebo mechanické poškodenie miechy žalobkyne pri operačnom zákroku. Ani znalecký posudok F. H. predložený žalobkyňou nepreukázal tvrdenie žalobkyne

o termickom alebo mechanickom poškodení miechy použitím operačným nástrojov, predložený znalecký posudok neobsahuje žiadny nález z MR vyšetrenia zo dňa 14.08.2017, ktorý by preukazoval, že došlo k poškodeniu zdravia žalobkyne termickým či mechanickým pôsobením prístrojov pri operácii. S poukazom na uvedené je zrejmé, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo s najväčšou pravdepodobnosťou v dôsledku reperfúzneho edému a následných apoptických zmien, ktoré nastali na mieche, pričom šlo o proces nezvratný a nijako neovplyvniteľný. Po vykonaní rozsiahleho dokazovania súd správne rozhodol, keď žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu nepreukázania predpokladov na vznik zodpovednosti žalovaného v zmysle ust. § 420 OZ a ust. § 421a OZ.

4.3. V žiadnom prípade preto podľa názoru intervenienta nemožno akceptovať a prikloniť sa k tvrdeniu žalobkyne o tom, že žalovaný neunesol časť na neho pripadajúceho dôkazného bremena a nevyvrátil tvrdenú skutočnosť, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo

v príčinnej súvislosti s termickým alebo mechanickým pôsobením operačných nástrojov pri operácii žalobkyne zo dňa 14.08.2017. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 716/2016, uvedené rozhodnutie nemožno aplikovať na prejednávany prípad v tak širokom rozsahu, ako požaduje žalobkyňa. Zodpovednosť žalovaného za škodu nemožno založiť len na tom, že jednou z možných, avšak nepreukázaných, príčin poškodenia miechy je termické alebo mechanické poškodenie spôsobené povahou prístroja, hoci neboli zaznamenané žiadne následky, ktoré by poškodenie miechy termickým alebo mechanickým pôsobením potvrdzovali (gliózy, nekrózy, hematómy, mechanické prerušenie miechy, pomliaždenie atď.). Aj v prípade zodpovednosti v zmysle ust. § 421a OZ, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré majú pôvod v povahe prístroja alebo inej veci, ktorú pri plnení záväzku použili, musí žalobkyňa preukázať, že k poškodeniu jej zdravia došlo práve povahou prístroja, teda v tomto prípade termickým alebo mechanickým pôsobením prístroja. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by

k poškodeniu zdravia došlo mechanickým alebo termickým pôsobením použitých prístrojov. A nemožno prevziať ani argumentáciu žalobkyne o tom, že dôkazné bremeno by sa malo preniesť na žalovaného, ktorý má preukazovať, že k poškodeniu termickým alebo mechanickým pôsobením prístroja nedošlo. V prípade prijatia takejto argumentácie by znamenalo, že poškodenie zdravia povahou prístroja v zmysle § 421a OZ sa automaticky predpokladá a je len na žalovanom, aby sa dokazovaním zbavil zodpovednosti. Aj v prípade zodpovednosti v zmysle ust. § 421a OZ je teda zákonným predpokladom a povinnosťou poškodeného žalobcu (ktorá sa neprenáša na žalovaného) preukázať naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti. V tomto kontexte intervenient poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo/1003/2002: „Ustanovenie § 421a OZ upravuje tzv. absolútnu zodpovednosť. Aj v tomto prípade však predpoklady zodpovednosti za škodu musia byť naplnené a je na žalobkyni, aby ich preukázala. Objektívna zodpovednosť totiž neznamená neobmedzenú zodpovednosť či azda zodpovednosť na prípady, keď predpoklady jej vzniku nie sú naplnené, ale zodpovednosť zdravotníckeho zariadenia za škodu vzniknutú pri poskytovaní služby je daná iba vtedy, ak sa preukáže, že škoda mala príčinu v povahe konkrétnej použitej veci. Pokiaľ sa naisto nepreukáže, že existencia príčinnej súvislosti medzi okolnosťami majúcimi pôvod v povahe veci použitej pri zdravotníckej službe a poškodením zdravia, nie je daný základ nároku na odškodnenie podľa § 421a OZ.“. Zároveň sa intervenient odkázal aj na rozsudok Krajského súdu Žilina, sp. zn. 10Co/71/2023 zo dňa 18.06.2025,

v ktorom krajský súd zaujal jasné stanoviská k námietkam žalobkyne v podanom odvolaní, keď uviedol, že prezentovanie vyjadrenia F. H. žalobkyňou ako nesporného skutkového tvrdenia strán nezodpovedá nielen celkovému kontextu daného vyjadrenia žalovaného, ale ani obsahu samotného vyjadrenia F. H. a žalobkyňou izolovane akcentovaná citácia je uvedená F. H. len ako pravdepodobná eventualita. Zároveň krajský súd uviedol, že obdobne nepresne (do určitej miery až tendenčne) žalobkyňa prezentuje aj konštatovania a závery znaleckého posudku F. H.. V značnom rozsahu ide o znalecký posudok, ktorý má všeobecný a vysvetľujúci charakter. Z dotknutých vyjadrení F. H. nie je možné rozhodne vyvodiť záver prezentovaný žalobkyňou, v zmysle ktorého menovaný znalec vyvrátil závery okresným súdom ustanoveným znalcom F. G. H.. Napokon krajský súd uviedol, že počas celého sporu nebolo pritom preukázané (a to ani pri uplatnení značne nižšej než štandardnej miery „dôkaznej istoty“) porušenie správneho postupu pri dotknutej operácii. Nemožno akceptovať nadväzujúce stanovisko žalobkyne, ktoré vo svojich dôsledkoch znamená, že ak pri zdravotnom/operačnom zákroku boli použité špeciálne prístroje a po takomto zákroku sa prejaví poškodenie zdravia, ide (v podstate automaticky) o poškodenie zdravia spôsobené okolnosťami majúcejmi pôvod v povahe použitého prístroja. Je neprípustné zamieňať si objektívnu zodpovednosť, ktorou je aj zodpovednosť podľa ust. § 421a OZ, s príčinnou súvislosťou, ktorá musí byť mimo rámec rozumnej pochybnosti v každej konkrétnej veci preukázaná.

4.4. Na základe uvedeného má intervenient za to, že okresný súd správne rozhodol, keď žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu nepreukázania naplnenia predpokladov na vznik zodpovednosti v zmysle ust. § 421a OZ ani všeobecnej zodpovednosti v zmysle ust. § 420 OZ. Podľa intervenienta zároveň okresný súd správne a hospodárne postupoval, keď konanie so sp. zn. RK-10C/34/2020 prerušil až do právoplatného skončenia konania so sp. zn. RK-3C/25/2020, predmetom ktorého boli iné nároky žalobkyne z rovnakej udalosti a v ktorom konaní sa vykonalo rozsiahle dokazovanie majúce význam aj pre toto konanie. Preto žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu vo všetkých žalobkyňou napadnutých výrokoch ako správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

4.5. Na záver, pokiaľ ide o výrok I., ktorým okresný súd zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania v podanom dovolaní, intervenient považuje tento výrok za správny, keď v zmysle ustálenej súdnej praxe podanie dovolania nie je dôvodom na prerušenie konania. 5. Ďalšie podania v odvolacom konaní neboli produkované.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalobkyňou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol (výrok I.) a rovnako žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok II.), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m), n) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t.j. vo výroku I. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, vo výroku II. o zamietnutí žaloby ako aj od výroku II. závislého výroku III. o nároku na náhradu trov konania, ako vecne správny potvrdil.

7. Východiskovo je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných než stranou sporu v odvolaní vnesených námietok. Výnimku z tohto pravidla tvoria vady týkajúce sa podmienok konania, na ktoré je súd povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP). Odvolací súd konštatuje, že nezhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

8. Odvolací súd následne posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobkyne v kontexte s namietaným nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05).

9. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania odvolateľka, konštatuje, že súd prvej

inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonanom dokazovaní v potrebnom rozsahu dospel k správny skutkovým a právnym záverom. Dôvody preskúmaného rozsudku odvolací súd vyhodnotil ako správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce. Odvolací súd sa preto stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil, ktoré z tohto dôvodu nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). V tomto kontexte odvolací súd akcentuje, že v prvoinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd pritom ani s prihliadnutím na argumenty prezentované odvolateľkou nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď odvolateľka neuviedla žiadne také nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k odvolateľke.

10. Žalobkyňa napadla rozsudok odvolaním z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, keď predovšetkým nesúhlasila so závermi súdu prvej inštancie ohľadom vyhodnotenia výsledkov znaleckého dokazovania, majúca za to, že závery znalca F. G. H., I. boli vyvrátené znaleckým posudkom F. H., pričom žalovaný vlastným vyjadrením potvrdil opodstatnenosť žaloby a súčasne poukazovala na slabšie postavenie poškodeného v medicínskom spore a s tým súvisiace prenesenie dôkazného bremena na neho ohľadne vyvrátenia vlastných skutkových tvrdení. Po preskúmaní obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

11. Východiskovo odvolací súd v kontexte so žalobkyňou namietaným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) aj f) CSP zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobou uplatnenom nároku súd prvej inštancie konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov a dôkazov žalobu zamietol. Súd prvej inštancie teda zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a vznesené námietky. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Napadnuté rozhodnutie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Súd prvej inštancie svoj právny názor riadne odôvodnil, vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, pričom tu treba mať na zreteli, že iba samotná skutočnosť, že odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces, pretože uvedené neznamena právo strany na úspech v spore, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (k tomu pozri napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Nie je teda možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces totiž nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa a v súlade s jeho právnym názorom, ale len to, že svoje rozhodnutie neodôvodní objektívne uspokojivým spôsobom, čo však nie je prípad prejednávanej veci. V tomto smere odvolací súd dodáva, že odvolacia argumentácia žalobkyne je prakticky len zopakovaním jej argumentácie z prvoinštančného konania a z konania v súdnom spore RK-3C/25/2020 (vrátane tam použitej odvolacej argumentácie) a kritikou toho, ako súd prvej inštancie pristupoval k riešeniu sporu medzi stranami, keď je zrejmé, že žalobkyňa ňou vyjadruje predovšetkým nespokojnosť a nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a vykonaných dôkazov a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci a domáha sa akceptovania jej právneho názoru, čo samotné na založenie prípustnosti odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), resp. aj f) CSP postačujúcim nie je. Táto odvolacia námietka a argumentácia k nej sa vzťahujúca je preto nedôvodná.

12. Inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

[§ 365 ods. 1 písm. d) CSP] je procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. pochybenia pri vykonávaní dôkazov, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím). Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť súdneho rozhodnutia. Ani takáto vada nebola v konaní odvolacím súdom zistená.

13. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 a 2 CSP a to pokiaľ súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z príslušných ustanovení zákona. Napadnutému rozsudku vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom nemožno vytknúť, že skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, že súd nechal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplývajú z dokazovania, alebo naopak, vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Medzi hodnotením dôkazov a skutkovými zisteniami, ktoré súd uviedol vo svojom rozhodnutí, nie je logický rozpor. Preto odvolací súd dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený.

14. Napokon k námietke žalobkyne, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd len v stručnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom zo správnych skutkových záverov vyvodil súd prvej inštancie správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, ani táto namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

15. Na doplnenie a podporu vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ako aj vo vzťahu k základnej odvolacej argumentácii žalobkyne, odvolací súd uvádza nasledovné.

15.1

Za kľúčové v uvedenej právnej veci považuje odvolací súd (ako na to už bolo poukázané v napadnutom rozsudku, ale aj viackrát zdôrazňované stranou žalovaného tak v štádiu prvoinštančného konania, ako aj v tomto odvolacom konaní) to, že žalobkyňa iniciovala celkovo tri súdne konania, v ktorých si z tej istej škodovej udalosti (operačný zákrok u žalovaného vykonaný dňa 14.08.2017) uplatňovala rôzne (zákonom prezumované) nároky na náhradu škody, pričom v konaní sp. zn. RK-3C/25/2020, v ktorom si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody za bolestné a za sťaženie spoločenského uplatnenia, sa vykonávalo rozsiahle odborné šetrenie, ktoré malo nesporný význam aj pre toto konanie. Vo vzťahu k tým vykonanému dokazovaniu učinil skutkové a právne závery súd prvej inštancie aj v tejto veci, odkazujúc sa pritom aj na vydané rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bola právoplatne vyriešená otázka zodpovednosti žalovaného za škodu, a to v negatívnom zmysle. V tomto konaní si žalobkyňa uplatňovala nárok na náhradu za stratu na zárobku a náhradu liečebných nákladov. Je však bez pochyb, že ide len o ďalší (čiastkový) nárok žalobkyne na náhradu škody vyvodzovaný z tej istej právnej skutočnosti (z tej istej škodovej udalosti). O vzájomnej previazanosti jednotlivých nárokov žalobkyne svedčí nielen samotný fakt, že toto konanie bolo prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. RK-3C/25/2020, pretože pre toto rozhodnutie súdu (z hľadiska posúdenia zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobkyňu ujmu na zdraví) boli právne významné tie isté skutočnosti, ale napokon aj to, že odvolacia argumentácia žalobkyne prezentovaná v tomto konaní je v podstate len zopakovaním jej argumentácie z konania vedeného pod sp. zn. RK-3C/25/2020 (resp. konania na odvolacom súde vedeného pod sp. zn. 10Co/71/2023).

15.2

Na konkrétne odvolacie námietky formulované žalobkyňou v tomto konaní (týkajúce sa predovšetkým ňou deklarovanych záverov o „nespornom skutkovom tvrdení“ žalovaného obsiahnutom vo vyjadrení k žalobe, o ňou prezentovanom „vyvrátení“ či spochybnení správnosti znaleckého posudku F. G. H. znaleckým posudkom F. H., či k jej všeobecnej argumentácii týkajúcej sa „medicínskych sporov“ s odkazom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 716/2016) pritom žalobkyňa dostala právne relevantnú a obsahovo vyčerpávajúcu odpoveď v konaní RK-3C/25/2020, a to práve v rámci odvolacieho prieskumu rozsudku súdu prvej inštancie (viď body 20. až 29. rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/71/2023; č.l. 177 spisu), keď odvolací súd v tam posudzovanom prípade vysporiadal sa so všetkými uvádzanými námietkami žalobkyne, poukazujúc na ich nepresnosť (až tendenčnosť), a to práve s poukazom na ich izolovaný a účelový výklad bez vnímania celkového kontextu jednotlivých vyjadrení dotknutých osôb (či už ide o žalovaného, alebo spomenutých znalcov). Jeho závery citoval súd prvej inštancie, rovnako na ne poukazovali aj žalovaný a intervenient na jeho strane.

15.3

Na tomto mieste potom odvolací súd musí pozornosť žalobkyne upriamiť na skutočnosť, že v tomto konaní ide de facto o prekážku rei iudicatae v širšom ponímaní, a to vo vzťahu k parciálnej konkrétnej hmotnoprávnej otázke vyriešenej už v inom konaní, od ktorej vyriešenia je závislé rozhodnutie v neskoršom konaní. Spravidla o takejto prejudiciálnej záväznosti pri riešení opakovanej hmotnoprávnej otázky v neskoršom konaní je možno uvažovať v prípadoch, kde sa ustálila istá hmotnoprávna otázka týkajúca sa ne/existencie práva či ne/existencie hmotnoprávneho vzťahu (tu zodpovednostného vzťahu medzi žalovaným a žalobkyňou). V okolnostiach prejednávanej veci teda odvolací súd musí konštatovať, že v danom prípade ide o hmotnoprávne posúdenie toho istého „poškodenia zdravia žalobkyne konaním žalovaného“ ako v predchádzajúcom (právoplatne skončenom) súdnom konaní sp. zn. RK-3C/25/2010, z ktorého si žalobkyňa odvodzuje žalovaný nárok. Ak teda už v predchádzajúcom súdnom konaní vyvodzovala žalobkyňa nárok na náhradu škody z poškodenia zdravia v podobe náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a jej žaloba bola zamietnutá (po prijatí právneho záveru, že žalovaný za škodu na zdraví, ktorá vznikla žalobkyňi, nenesie zodpovednosť), potom tieto závery (ktoré sa týkajú samotnej danosti „nároku na náhradu škody“ v jeho základe) je nutné rešpektovať aj v tomto konaní ako res iudicata a nemožno sa od nich odchýliť či ich poprieť, alebo dokonca ignorovať. Inými slovami, pokiaľ žalobkyňa v dvoch súdnych konaniach (úzko skutkovo spojených práve jednou a tou istou škodovou udalosťou a líšiaciach sa len v čiastkovom konkrétnom druhu uplatneného nároku na náhradu škody pri poškodení na zdraví) formuluje skutkovo aj právne úplne rovnaké argumenty a námietky, nemôže dôvodne očakávať, že jej nebude súdmi daná tá istá odpoveď, resp. že po tom, čo bolo právoplatne rozhodnuté v jednom súdnom konaní o „základe nároku“ (o neexistencii zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví, ktorú žalobkyňa utrpela), môže svoju totožnú skutkovú a právnu argumentáciu úspešne presadiť v inom súdnom konaní, ktoré je z hľadiska dôvodnosti uplatneného nároku naviazané práve na zodpovedanie otázky vzniku a existencie zodpovednosti určitého subjektu za škodu poškodenému. Opätovne odvolací súd zdôrazňuje, že iba skutočnosť, že sa žalobkyňa s právoplatne vykonaným posúdením a zodpovedaním otázky zodpovednosti žalovaného za škodu z ňou uvádzanej škodovej udalosti nestotožňuje, opakovane sa domáha uznania svojej argumentácie a tými istými námietkami spochybňuje výsledky dokazovania a zhodnotenie skutkového a právneho stavu vecí súdom, nemôže založiť dôvodnosť odvolania proti rozsudku vydanému v tejto veci. Len samotné spochybňovanie procesu dokazovania, skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní sporu, ako odvolacie dôvody, ktoré žalobkyňa vymedzila, nemôžu obstať.

15.4

Hoc potom z ľudského hľadiska odvolací súd rozumie snahe žalobkyne pri jej súčasnom nepriaznivom zdravotnom stave dosiahnuť priznanie peňažných nárokov, ktoré zákon spája s poškodením zdravia, z hľadiska práva musí konštatovať, že žalobkyňi nemohlo byť v tomto konaní nijako vyhovené.

16. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti odvolací súd nepovažuje odvolateľkou uplatnené námietky voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie za dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo veci samej potvrdil.

17. Pokiaľ ide o výrok, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania o jej dovolaní podanom vo veci sp. zn. RK-3C/25/2020, ani v tejto časti nemožno jeho rozhodnutiu a odôvodneniu nič vytknúť. Súdom prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí tohto návrhu, zdôrazňujúc zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania, ako aj princíp právnej istoty strán sporu a poukazujúc pritom aj na dĺžku obidvoch sporov. K jeho argumentácii žalobkyňa iba poukázala na možný výsledok dovolacieho konania (že možná

zmena alebo zrušenie rozsudku, o ktorý sa opiera toto rozhodnutie súdu prvej inštancie, privedie stratu skutkového aj právneho základu rozhodnutia vydaného v tejto veci), avšak uvedená hypotéza, resp. subjektívna predstava žalobkyne o výsledku dovolacieho konania, ani podľa názoru odvolacieho súdu nie je postačujúcou pre prerušenie tohto konania. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a – ako na to správne poukázal súd prvej inštancie – iba podanie dovolania v inej (hoc skutkovo a právne súvisiacej veci) nemôže samé osebe predstavovať dôvod na prerušenie konania (rovnako ako podanie dovolania automaticky neprináša odklad vykonateľnosti rozhodnutia, proti ktorému smeruje). Prerušenie konania podľa § 164 CSP je fakultatívne, pričom povinnosťou súdu je zvážiť, či prerušenie konania prispeje k spravodlivému rozhodnutiu vo veci (t.j. naplneniu dikcie čl. 46 ods. 1 ústavy) a tento dôvod prerušenia konania tak preváži nad záujmom na postupe bez zbytočných prieťahov, ktorý je rozhodnutím o prerušení konania dotknutý. Pri fakultatívnom prerušení konania je to teda práve súd, ktorý vyvažuje jednotlivé záujmy stojace pri prerušení konania proti sebe - záujem na spravodlivom rozhodnutí veci oproti záujmu na konaní bez zbytočných prieťahov. V posudzovanej veci vyváženie stretu vyššie uvedených záujmov v prospech záujmu na prerokovaní veci bez zbytočných prieťahov a nepredlžovania právnej neistoty strán sporu pritom súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil a s jeho názorom sa odvolací súd aj v tejto časti v plnej miere stotožňuje.

18. Ako vecne správny hodnotí odvolací súd aj výrok súdu prvej inštancie ohľadne trov konania, keď vo vzťahu k nemu strany sporu ani osobitnú argumentáciu neprodukovali (navyše žalovaný ani intervenient na strane žalovaného, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté o nepriznaní im náhrady trov konania, odvolanie proti tomuto výroku ani nepodal).

19. Dôvody hodné osobitného zreteľa prezumované ustanovením § 257 CSP, na ktoré poukázal prvoinštančný súd, pritom možno v plnej miere vzťahovať aj na toto odvolacie konanie. Preto odvolací súd žalovanému ani intervenientovi na strane žalovaného, ktorí mali v odvolacom konaní úspech v plnom rozsahu, nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalobkyne nepriznal.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V L., dňa 31. marca 2026
JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu